

Men til jer, som hører mig (I)

Allerede Moses sagde, århundreder før Jesu komme: »HERREN din Gud vil lade en profet som mig fremstå af din midte, af dine brødre; *ham skal I høre på*« (5. Mos. 18,15); men han vidste, at ligesom »HERREN hidtil ikke havde givet eder hjerte til at forstå med eller øjne til at se med eller ører til at høre med« (5. Mos. 29,4), således ville det også være, når profeten, Herren Jesus, trådte frem.

Guds folks største ulykke ned gennem tiderne var (og er), at det hørte og hørte *uden dog at høre*; årle og silde lød det fra HERREN: »Hør min røst!« Men de hørte ikke (Jerem. 11,7-8). Da Ordet blev kød og tog bolig iblandt os, blev Moses' ord »Ham skal I høre på« understreget atter og atter, men kun ganske få hørte, skønt mængder af mennesker hørte, hvad han sagde. Alle mente, de hørte ham, men også på dette punkt viste det sig, at hvad mennesker mener er uden forbindelse med sandheden. De hørte – og hørte dog ikke.

Samme forfærdelige kendsgerning gælder i dag i menighederne. Mennesker i hobetal mener at høre – men kun få gør det i virkeligheden!

Agt vel på

Herren sagde flere gange: »Den, som har øren, han høre« (Matt. 13,9), og han gentager aldrig sig selv uden for at indskærpe os noget afgørende.

Hvad mener Herren med sin gentagne formaning?

Det *første* er en advarsel imod, at vi går ud fra som en selvfølge, at »jeg kan i hvert fald høre«. Hvis dette, at høre, er det vigtigste af alt, bør ingen tage let på den sag! Her er snarere noget at bæve for!

Dernæst maner Herren til fuld agtpågivenhed; »Agt på, *hvad I hører*« (Mark. 4,24). Agt på det som på den største skat, der betros jer! Intet er jo større end at høre, hvad HERREN taler! At høre den Almægtiges ord, hvad kan sammenlignes dermed!

Endelig sagde Jesus: »Agt derfor på, *hvordan I hører*« (Luk. 8,18). Glem ikke dette, men agt vel på, hvordan du hører, så du ikke vænner dig til at høre uden at lyde, thi da bliver du mere og mere døv, selvom du mener, du hører og hører og forstår alt!

Der er ingen anden, der kan høre for dig, og du kan ikke høre for nogen anden. At høre Herren, så man virkelig hører, er det *mest personlige* af alt. De syv breve i Johs. Åbenb. 2 og 3 er stilet til syv menigheder (1,11), men det gøres meget tydeligt, at *hver enkelt* i menighederne har *personligt* ansvar for, om han virkelig hø-

rer, hvad Herren siger, thi det gentages i hvert brev: »Den, som har øre, han høre, hvad Ånden siger til menighederne« – det, som Ånden siger til alle syv menigheder, kan kun høres personligt af hver enkelt, som har øren at høre med.

Ingen kan altså uden videre gå ud fra, at fordi man er i en menighed, kan man også høre. Det har altid været Guds folks ulykke, at så mange ikke mener at have noget problem med at høre, skønt kun få i virkeligheden gør det. Her er noget at agte vel på!

Der står om Herren Jesus, at en kraft udgik fra ham (Luk. 6,19). Denne kraft helbredte alle, står der videre. Det er ikke svært at høre, mener vi. Så snart vi har læst det, har vi forstået det. Derfor haster vi videre som de, der har hørt Herrens ord.

Herrens kraft har imidlertid en dybere virkning; den formår at udrette større ting end at helbrede legemligt. Kraften er så stor, at den ikke blot opstiller et uopnåeligt ideal for kristenlivet, men muliggør idealet!

Hvordan? Det beror helt på, om man hører eller blot mener, at man gør det! Herren siger nemlig: »Men til *jer, som hører mig*, siger jeg: Elsk jeres fjender, gør godt imod dem, som hader jer; velsign dem, som forbander jer, og bed for dem, som mishandler jer« (Luk. 6,27-28).

Jer, som hører mig – hvem er de? Det er dem, der altid hører – dem, hvis hele indstilling er vendt imod ham for altid at høre, hvad han siger – dem, der bæver for, om de nu også hører – dem, der er som *Maria*, der satte sig ved Herrens fødder – dem, der ikke er optaget af aktivitet, men af Herren – dem, hvis øren Herren har åbnet, undertiden gennem ydmygelser, trængsel og ensomhed – dem, der bæver for hans ord!

De er midt iblandt andre, der også hører, men dog ikke hører; Herren udskiller dem fra disse med ordet »men« – »men til jer, som hører mig, *siger jeg*...« og dermed markerer han en forskel imellem dem *som forskellen mellem liv og død*.

Ordene »*jeg siger jer*« er nemlig den kraft, der udgår fra ham – det er ord med samme kraft som i skabelsen, da han skabte alt ved sit ord – men den kraft går alle dem forbi, der hører uden at høre! Derimod virker den i dem, der hører ham, at de elsker deres fjender, gør godt imod dem, der hader dem, velsigner dem, der forbander dem, og beder for dem, der mishandler dem! Hvilken kraft!

Nu forstår vi måske, hvorfor han siger: »*Salig* den, der har øren at høre med!«

Hører

Paulus siger, at evangeliet er *Guds kraft* (Rom 1,16). Det har de allerfleste hørt ikke en, men mange gange – men mon ikke vi trænger til at høre det, *som Herren ønsker, vi skal høre det*?

Guds kraft – vær stille for de to små ord, så befinder du dig foran det aldeles overvældende – det, som overgår al forstand!

At Gud formår at helbrede for enhver legemlig sygdom, har vi ikke så svært ved at forstå; det er næsten, hvad ethvert menneske forventer af ham. Men at han formår at omskabe syndere indefra, så de *elsker deres fjender og beder for dem, der mishandler dem*, det forstår ingen. Derfor hører man atter og atter, at Gud opstiller dette som et ideal for sine børn, men han regner ikke med, at de når det! Så har de jo syndernes forladelse at falde tilbage på!

Jesus skulle altså sige noget, som han i virkeligheden ikke mener! Men så er der jo ingen grund til at tage hans ord alvorligt. Og så er der heller ingen grund til at tage det alvorligt, om man nu alligevel hader sine fjender, thi Gud regner ikke med andet!

Så er Jesu ord altså slet ikke noget evangelium og slet ikke nogen kraft!

Jeg er ængstelig for, at sådan tænker de allerfleste. Det er en tanke, der afslører, at de har nok hørt, *men alligevel ikke hørt*. De ved ikke, at Jesu ord er et *glædesbudskab*, thi intet er dog vidunderligere end at blive så fri, at man er fri for at hade, fri for vrede, galde og bitterhed, fri til at elske sine fjender og bede for dem, der mishandler en! Sådan er *den fuldkomne frihed*!

Dernæst: dette glædesbudskab med den fuldkomne glæde er *Guds kraft*! Spørgsmålet er blot: hvordan får jeg del i den kraft? Du befinder dig måske i en situation, hvor andre mennesker, andre kristne har behandlet dig dårligt, og du er fristet til bitterhed og vrede. Du kæmper med dig selv for ikke at give rum for heftighed og onde ord, og det lykkes måske også i nogen grad, men du er ikke fri og glad, slet ikke virkelig fri og virkelig glad. Du forsøger at »leve op til« Jesu ord, men fornemmer, at det ikke bliver til mere end stykværk.

Du har glemt, at Jesu ord »elsk jeres fjender, gør godt imod dem, der hader jer, velsign dem, der forbander jer« er Guds evangelium og dermed hans kraft – og at du må *høre det* – thi hvis du hører det, da har du det dermed, så sandt *hans ord ska-*

ber, hvad det nævner, ja skaber det ud af intet!

Glem derfor alle dine kraftesløse forsøg på at »leve op til disse guddommelige ord; bliv stille; sæt dig ved hans fødder; bed ham åbne dit øre; lyt så til ham, der siger: »Elsk dine fjender; gør godt imod dem, der hader dig« – ja, lyt dertil, så hører du ham sige: »Men jeg siger dig!« og da er du ikke længer i tvivl om, at nu udgår din kraft fra ham, der virker det under i dig, der er større end en legemlig helbredelse – nu læger han dit sårede sind og dit syge hjerte, så du finder en ren glæde i at elske dem, der har forurettet dig, og gøre godt imod dem – al bitterheden er borte!

Så er du fri, virkelig fri, og glad, virkelig glad – og det er Ham, der ved evangeliets kraft har frelst dig så herligt!

Men fald nu ikke i den grøft, at fordi du fik lov til at opleve hans frigørende ord, så ved du en gang for alle, hvad han mener. Husk, han sagde *ikke*: »Til jer, som hørte mig...« men: »Til jer, som hører mig!« Du kan aldrig tilegne dig hans ord på en sådan måde, at nu har du udtømt det, nu har han ikke mere at sige dig derigennem.

Skulle der opstå en ny situation, hvor du bliver uretfærdigt behandlet, må du bede om øren, der virkelig på ny kan høre, at han siger *til dig*: »Elsk dine fjender«, thi om du og jeg får nåde til altid at høre med i den lille flok, der er omfattet af disse ord: »Men til jer, som hører mig«, da vil vi i enhver situation opleve, at evangeliet er Guds kraft til frelse, så vi er virkeligt frie!

Så frelses vi fra *sentimentalitetens frygtelige selvbedrag*, som så mange indvikler sig i. Jesus sagde aldrig direkte til nogen: »Jeg elsker dig!« Men han *viste det i gerning*. Det er anderledes i menighederne i dag. Aldrig har der været aflagt så mange »vidnesbyrd« i ord om, at »jeg har fået kærlighed til alle mennesker« – og aldrig har menigheden været i større fare for at bedrage sig selv med søde ord i tale, sang og opløftet stemning.

Men til søde ord og oparbejdet stemning behøves ingen guddommelig evangelisk kraft. Og ingen hører Jesu røst i en sådan sammenhæng, skønt alle tror, de gør det.

Han sagde: »Gør godt imod dem, der hader jer«, og frelser med sine ords kraft enhver, der hører ham sige det.

Men til jer, som hører mig (II)

Jesu ord er evangelium, glædesbudskab, intet andet. Bjergprædiken er evangelium fra først til sidst (Matt. 4,23), men det kan kun de høre, der har øren at høre med!

Når vi betragter en mand som *Stefanus*, ser vi tydeligt, hvad Guds evangelium, der jo er Guds kraft til frelse, formår at udrette i en syndig mand!

Var alle de mænd, der stenede ham, glade og frie – eller var han det? Hos hvem finder du den ægte glæde, der får ansigtet til at stråle?

Alle de, der blev forbitrede i deres hjertes og skar tænder, var syndens og djævelens trælle, og da de skreg med høj røst og stormede ind på ham (Ap. G. 7,54 og 57), afslørede de sig selv som mørkets og hadets børn.

Men da han faldt på knæ og råbte med høj røst: »Herre, tilregn dem ikke denne synd!« vidnede han om, at Jesu ord til ham: »Bed for dem, der mishandler dig!« er et *glædesbud med Guds frigørende og nyskabende kraft i sig*.

Tros-lydighed

Evangeliet kaldes også *frihedens fuldkomne lov* (Jakob 1,25), en uransagelig åndelige benævnelse, som man skal være stille for, at den ret kan åbne sig for hjertet.

Jakob mener dermed, at evangeliet som Guds kraft sætter mennesket i den fuldkomne frihed, således at lovens inderste mening opfyldes. Det er Stefanus et levende bevis på.

Men Stefanus burde ikke være en undtagelse, snarere en type på det sandt evangeliske liv, der er for os alle.

Han er ikke blot en Ordets hører, men dets gør, og det er han ikke blevet ved egne krampagtige anstrengelser for at hol-

de loven, men ved at *skue ind i frihedens fuldkomne lov og holde ved dermed* – hvad vil det sige?

Lad os vende tilbage til Bjergprædiken. Ved første øjekast er den et uopnåeligt ideal – skønne, ophøjede ord, som får os til at resignere i et stille suk over, at »dertil når jeg i hvert fald aldrig!«

Nøjes ikke med dette første øjekast, dette umiddelbare indtryk, denne helt »naturlige« reaktion, denne »ydmyge« afvisning, thi den er aldeles usand!

Nej, giv dig tid til i stilhed at *skue* ind deri, thi da får du *øje på Ham*, der taler således – og du begynder at fornemme, at han holder ikke et foredrag for dig, men han taler *til dig* – og med sit ord til dig skaber han *troen* i dig – og med troen kommer *lydigheden*, ikke som en beundringsværdig præstation fra din side, men som en frugt af den Gudgivne tro – nu er Bjergprædiken ikke længere en lov, der er skærpet til det strengest tænkelige, men et evangelium, der skænker dig, hvad det nævner, så sandt evangeliet er Guds kraft!

Skulle du endelig kalde Bjergprædiken for en lov, da må det være *frihedens fuldkomne lov*, der sætter dig så fri, at du er blevet, hvad Jakob kalder »en Ordets gører«, d.v.s. et nyt menneske, hvis nye væsen svarer til, hvad Bjergprædiken taler om. Enhver, der er det, føler ikke Bjergprædiken som hård tale, men som evangeliske, liflige ord, som det er saligt at følge!

Således er der ingen væsensforskel imellem at tro og at adlyde, og den tanke opstår slet ikke, at lydighed er noget ekstra, som jeg til min fortjeneste føjer til troen!

At adlyde troen (Ap. G. 6,7) er altid

frugten af, at »Guds ord har fremgang« i mennesker – thi når Herren taler, da skaber han hos enhver, der har øren at høre med, hvad han siger – og dermed er troslydigheden der!

Kristenhedens fristelse

Den norske forkynder *Nils Skjælaaen* sagde, at i kristenlivet findes der ikke opgaver, men kun gaver – en sandhed, der er vel værd at lægge sig på sinde. Så vidt jeg ved, findes ordet *opgave* slet ikke i Det nye Testamente, ej heller i Det gamle!

Ikke desto mindre synes der ikke at være tal på alle de *opgaver*, man taler om i menighederne i vor tid. Hvor velment det end er, risikerer man at komme ud i noget helt uevangelisk.

Man risikerer også at blive blind for de vældige gaver, der ligger gemt i Herrens ord, men som ved første øjekast ser ud som en uoverkommelig opgave.

Herren siger flere gange, at »den, som elsker fader eller moder mere end mig, er mig ikke værd, og den, som elsker søn eller datter mere end mig, er mig ikke værd. Den, som har bjærget sit liv, skal miste det« (Matt. 10,37-38), et ord, som mange kristne viger udenom i håb om, at så gælder det ikke!

Men viger vi uden om Herrens ord, da skærpes det endnu mere og lyder således: »Hvis nogen kommer til mig og ikke hader sin fader og moder og hustru og børn og brødre og søstre, ja endog sit eget liv, da kan han ikke være min discipel. Den, som ikke bærer sit kors og går i mit spor, kan ikke være min discipel« (Luk. 14,26-27). Viger vi stadig bort fra Herrens ord, da beviser vi, at vi ikke er og ikke vil være hans disciple, og det nytter ikke det

mindste, at vi »findes tro« i nok så mange »opgaver« – vi er blevet Ordets hørere, men ikke dets gørere – vi er borte fra evangeliets kraft – vi er ved at blive døve, skønt vi hører og hører og hører!

Denne fare er til stede overalt i kristenheden i dag, ikke blot i folkekirkerne, men ikke mindre i de såkaldte frikirker eller frimenigheder. Man gemmer sig i opgaverne og lukker sig ude fra Guds vældige gaver!

Er de nævnte »strenge« ord af Herrens mund da *evangeliske* – er de vældige ga-

ver – er de ikke snarere store *opgaver*, som kun nogle ganske få magter at tage på sig?

Om vi dog havde øren, der kunne høre – om vi dog skuede ind i frihedens fuldkomne lov – om vi dog så Herren malet os for øje i sit blod på korsets træ – om vi blot var ham ganske nær – da skulle vi fornemme, at selv de ømmeste bånd løsnes, så ingen, end ikke min fader eller moder, min hustru, min søn eller min datter, end ikke mine brødre og søstre, hvad enten det er kødelige søskende eller åndeli-

ge, hindrer mig i at følge Herren, hvor vejen end går hen – større nåde kan ikke tænkes – større gave kan ingen forestille sig!

Findes der ved livets afslutning nogen større nåde end at have fulgt ham hele vejen uden at lade sig hindre af noget menneske, end ikke sine allerkæreste?

Findes der et bedre nådens ord ved livets afslutning end dette: »Vel, du gode og tro tjener«?

Men til jer, som hører mig (III)

Herrens ord er skarpere end noget tveægget sværd og trænger så dybt ind, at det sonderdeler sjæl og ånd, marv og ben og er dommer over hjertets tanker og meninger (Hebr. 4,12). Når Ordet bliver os for skarpt, unddrager vi os det gerne og har som regel nogle passende undskyldninger eller bortforklaringer ved hånden.

Søren Kierkegaard sagde som bekendt, at det ikke var de ord i Skriften, han ikke forstod, der voldte ham vanskeligheder, men dem, han forstod.

Hvad gør vi med de ord, vi godt forstår, men som er så skarpe, at vi helst lader dem ligge?

Bliv i mig

Når et af Herrens »strenge« ord lyder i vort øre, f.eks. ordet om, at ingen, der elsker sine nærmeste mere end ham, kan være hans disciple, hvad gør vi da?

Eller hvad gør vi ved ordet: »Sælg, hvad I har, og giv almisse! Skaf jer punge, som ikke ældes, en udtømmelig skat i Himlene« (Luk. 12,33)?

Der er mange måder at reagere på, men der er kun een, der er evangelisk og evangelisk befriende, så den fører til, hvad Herren vil.

Den beskriver Herren således: »Hvis I bliver i mig, og mine ord bliver i jer, så bed om, hvad som helst I vil, og I skal få det« (Johs. 15,7).

Skilt fra ham eller på afstand af ham kan vi nemlig slet ikke gøre, hvad han siger. Hvis vi i egen kraft optræder som hans disciple og sætter alt og alle til side for at følge Herren, da bliver det ikke i evangeliets rene Ånd, men snarere sådan, at vi vil gøre os fortjent derigennem eller vække en vis beundring for vor tro. Det er i Herrens øjne slet intet!

Det samme, hvis vi i egen kraft sælger alt og giver det til de fattige. Det er i og for sig beundringsværdigt, men i Herrens øjne gavner det slet intet, fordi det sker i en ånd, der er fremmed for evangeliet, og

savner kærlighedens liflighed (1. Kor. 13,3).

Når Herrens guddommelige ord vækker vor samvittighed, opstår der ofte en kamp i vort indre. En vis frygt melder sig, måske også en ulyst til at høre netop det ord. Vi kan slet ikke overskue konsekvenserne, hvis vi skal gøre, hvad Herren siger.

Den store fare i en sådan situation er, at vi ikke bliver i ham, og hans ord derfor ikke bliver i os. Da lider vor sjæl skade.

Men bliver vi i ham, hvad da? Da bliver hans ord i os ikke blot som ord, men som *Ånd og som liv*.

Da ordene lød i vort øre, skabte de måske umiddelbart frygt, men da vi forblev hos ham og lod ham tale ud med os, drev hans ord al frygten ud og viste sig ikke at være en bogstavlov, som vi skulle mande os op til at efterleve, men *Ånd og liv, der skaber, hvad Herren ville, da han talte til os*.

Da ordene lød, var det i første omgang, som om de pålagde os en uoverkommelig opgave, men da vi blev hos ham og viste ham den tillid ikke at løbe bort, fordi hans tale var så »streng«, da åbnede han vort hjerte, så vi hørte ordene på en ny måde – nu var de ikke længere en forfærdelig opgave, men *en Guds gave – ja evangelium!*

Alt beror på, om vi bliver i ham, bliver hos ham, bliver i hans nærhed og dermed bliver i troen på ham og tilliden til ham. Da kan vi nemlig bede i tro, og det behøver vi, når hans »strenge« tale lyder i vort hjerte:

»Herre, du har talt til mig om at elske dig i gerning mere end alle andre, du har talt til mig om at sælge alt – vis mig den nåde, at du også virker i mig både at ville og at kunne, thi uden dig magter jeg det ikke!«

Den bøn besvarer Herren, han sagde jo: »Hvis I bliver i mig, og mine ord bliver i jer, så bed om, hvad som helst I vil, og I skal få det« – tænk at få det, som lig-

ger helt uden for vor rækkevidde og formåen, nemlig at elske ham over alt og alle, sælge alt og følge ham! Tænk at få det, hans »strenge« ord taler om! Så er det ikke længere strengt, men lifligt!

Bogstaveligt eller åndeligt?

Hvis vi ikke elsker ham mere end vore nærmeste, er vi ikke hans disciple, og hvis vi ikke sælger alt, har vi ikke en udtømmelig skat i Himmelen.

Hvis vi unddrager os hans ord, må vi bære konsekvenserne af ulydighed.

Vi må tage os i agt, at vi ikke for hastigt siger: »Hans ord skal ikke forstås bogstaveligt«. Thi vi ved ikke noget om, hvordan hans ord skal forstås. Det kan han kun selv sige os, når vi bliver hos ham, og lader hans ord blive i os.

C. T. Studd, der var millionær, solgte bogstaveligt alt. *Frans af Assisi* gav alt bort. Andre har gjort det samme. Lad os ikke på forhånd udelukke, at Herren netop siger det til os og giver os det som gave!

Det fremgår klart af Skriften, at de fleste ikke i bogstavelig forstand solgte alt, thi der fandtes rige mennesker i menighederne, og man samledes som regel hos dem, der ejede et hus. Men alle havde de alligevel solgt, hvad de ejede – og hvem havde de »solgt« det til uden til Herren! De ejede det ikke mere. Deres store glæde var at være husholdere over Herrens ejendom og anvende alt uden undtagelse i hans tjeneste. Kun i det ydre var der en forskel imellem dem, der bogstaveligt havde givet alt bort, og disse. Begge var i det indre lige løst fra mennesker og ting og kunne følge Herren uden at lade sig hindre.

Men ingen af dem reklamerede med deres store tro eller søgte menneskers beundring. Hvordan skulle de det, når de frydede sig i den fuldkomne frihed, som Herren i sin uendelige nåde og kraft havde skænket dem?

De var Ordets gørere – men enhver,

der er det, undrer sig i dybet af sin sjæl over, at så uendelig en nåde er blevet ham til del.

Bliv i min kærlighed

»Som Faderen har elsket mig, således har jeg også elsket jer; bliv i min kærlighed«, sagde Herren (Johs. 15,9).

Når Jesu »strenge« ord vækker vor samvittighed, gribes vi undertiden af frygt. Er der noget, der kan drive frykten ud? Ja, det kan Herrens kærlighed!

Bliver vi i ham, da bliver vi i hans kærlighed. Den magter at drive frykten for hans »hårde krav« ud af vort hjerte, og når frykten er borte, ser alt anderledes ud. Selv hans ord lyder nu anderledes i vore øren, skønt de ikke har ændret sig. De er blevet *Ånd og liv*; de har *evangeliets* frigørende og nyskabende kraft i sig; de giver os den *gave* at gøre hans vilje, hvor uoverkommelig den end så ud i begyndelsen.

Gud er kærlighed, også når han er

»streng« og »krævende«. Som Faderen elskede Jesus, således elsker Jesus os. Alt for ofte tvivler vi på hans kærlighed og vælger at holde os på afstand af ham, fordi hans ord forekommer os for krævende. Da berøver vi os selv usigeligt store gaver og berøver ham.

Alt, hvad han siger, er evangelium, d.v.s. Guds kraft til frelse – »den, som har øren, han høre det!«

Men til jer, som hører mig (IV)

Herren fæstede sine øjne på sine disciple (Luk. 6,20). Da oplevede de, at alt i deres liv lå blottet og udbredt for ham, og at de skulle stå ham til regnskab (Hebr. 4:13). Intet kunne skjules for ham. Selv det, de havde skjult for menneskene og gemt i underbevidstheden, kom nu frem i det klare lys.

Da følte de sig som de armeste af alle. Høvedsmanden i *Kapernaum* sagde senere til ham: »Herre, jeg er for ringe til, at du skal gå ind under mit tag – jeg regnede ikke mig selv for værdig til at komme til dig« (Luk. 7,6-7), præcis sådan oplevede de sig selv.

Der er ingen af os, der med hans blik fæstet på sig, kan undgå at opleve sin fattigdom. Vi er sandelig kommet til kort. Stod han synligt foran os i sin herlighed, ville vi bryde sammen.

Med Jesu klare blik fæstet på sig *hungrer* man – ja, man græder, måske ikke udvendig med en tåreflod, men i hjertet med suk og ve.

Sådan var det, da Jesus fæstede sine øjne på sine disciple; derfor kunne han tiltale dem som »I, som er fattige... I, som nu hungre... I, som nu græder« (Luk. 6,20-21). Han havde ved at fæste sine øjne på dem, så de følte sig afslørede og gennemskuede, selv skabt denne fattigdom, hunger og gråd i dem.

Havde de ikke »præsteret« noget stort og epokegørende? De havde jo forladt alt for at følge ham. Var det ikke »vældigt«?

Når hans øjne er fæstet på en disciple, føler denne aldrig, at han har »præsteret« noget »vældigt«!

Var de virkelig fattige, hungrende og grædende? Var de det virkelig *nu*, som han siger?

Herren overdriber aldrig og taler aldrig uoverlagte eller overspændte ord. De var det sandelig *nu*, thi *nu* stod de i hans gennemtrængende lys.

Salig den, der har øren at høre

Vi har ladet artiklerne denne gang handle om *at høre* og er fremme ved den afgørende kendsgerning, at *den, der lader Herrens øjne være fæstet på sig, han kan høre* – til enhver sådan taler Herren personligt som Herre og Frelser. En sådan er mere end en tilhører i en skare – han er snarere en ener, udskilt fra skaren, som taler Herren personligt til ham alene.

Salige var disse få disciple sandelig i al deres armod, hunger og sorg over sig selv, thi Herren sagde: »Salige er I« – ord, der ikke stemte med deres åndelige fattigdom, hunger og smerte, men som tilsagde dem og tilførte dem saligheden, ikke til løn for noget, de havde »præsteret«, men som Guds ufattelige gave.

Han sagde dem, hvad der gik langt ud over deres fatteevne: »Salige er I, som er fattige, *thi Guds rige er jeres!*« Ordene er udtømmelige, saligheden er udtømmelig. Hvad forestiller små mennesker sig ved *Guds rige*? Er det Paradis? Er det nye himle og ny jord, hvor retfærdighed bor? Hvad det end er (og det overgår under alle omstændigheder vor forstand!) så var det nu deres!

Modsætningen imellem fattigdom på den ene side og Guds rige på den anden side er ubeskrivelig stor. Skal den ikke udjævnes? Bliver det ikke således, at når Guds rige er deres, hører deres fattigdom op?

Pas på, hvad du tænker, thi i samme øjeblik du mener at have sagt dette »indlysende rigtige«, lyder det fra Jesus: »Ve jer, I som er rige – ve jer, I som nu er mætte – ve jer, I som nu ler« (vers 24-25)! Det er nemlig således, at så snart din åndelige fattigdom hører op, hører saligheden også op, og Guds rige er ikke dit! Jesu ord lyder ikke: »Salige er I, som var fattige, men som nu er rige, fordi Guds rige er jeres!«

Lad atter Jesu øje være fæstet på dig! Lad atter lyset fra den evige ufaldne ver-

den omstråle dig! Træd frem for Jesu domstol! Det er muligt, du har fået nåde til at elske dine fjender og gøre godt imod dem, der hader dig; måske har du også fået nåde til ikke at følge dine børn, men Herren, og nåde til at sælge alt; du har oplevet, at hans ord skaber, hvad det nævner, og du undrer dig over al den forløsende nåde, der er blevet dig til del. Du føler dig i uendelig taknemmelighedsgæld til din Herre og Frelser, der har været så langmodig mod dig og holdt ud, indtil du kunne opleve, at hvad der var umuligt for loven, det gjorde Gud selv, og nu er du fri, virkelig fri!

Men er du også blevet rig? Sørger du ikke mere – hunger du ikke mere?

Lad som sagt Jesu øje være fæstet på dig, træd frem i den evige verdens skarpe lys, lad hans herlighed omstråle dig!

Da står du lige fattig, hungrende og grædende i dig selv, lige afhængig af hans uforskyldte nåde, ude af stand til at berømme dig af noget som helst.

Ja, erfaringen har uddybet din fattigdom for dig, du føler dig ringere nu, end da du begyndte at vandre med Ham. Dengang havde du en vis tiltro til din egen oprigtighed, iver og tro, men det har du ikke mere. Du har ad ydmygende erfarings smertefulde vej lært, at uden ham kan du – hvor meget? – *slet intet!* D.v.s. du er nu så fattig, at du slet intet kan ved dig selv – du er totalt afhængig af ham – men det er *fattigdom* – ja, og det er *salighed* – ja, og det er *Guds rige!*

Ordet om korset

I dybeste forstand er Åndens tale altid et *korsets ord*, d.v.s. et ord, der åbenbarer Kristus på sit kors for vore hjerter. Ordet »salig« har intet indhold, hvis Jesus ikke havde haft magt til at sætte sit liv til på et kors af træ og magt til at tage det igen ved at stå op fra de døde. Ordet »fattig« havde heller ikke et guddommeligt indhold, hvis ikke det hænges sammen med Ham, der hænges på korsets rå planker, fordi han er

gjort til, hvad du og jeg er: *synd*. Og ordene »Guds rige« var aldeles tomme, hvis ikke han med sit blod havde løst os af vore synder og skaffet os indfødsret i Riget.

Ingen hører rigtigt, hvis han hører andet eller »mere« end ordet om korset, thi alt, hvad Ånden siger, er knyttet dertil. Lad os derfor slutte disse små artikler med i stilhed at vandre ud til Golgata.

Giv dig stilhed og stunder til at lade Ånden vise dig din Herre og Frelser på sit kors, omgivet af afstumpede mennesker og fortvivlede disciple, fremstillet i sit blod som et skue for alverden, kronet med en tornekrone, bespottet og bespyttet og tilråbt med hånende ord fra ubarmhjertige mennesker.

Vær med i de timer, da solen formørkes som et signal, at Herrens dag, den store og forfærdelige, er nær.

Lyt til hans ord – og se ham dø!

Er du rig? Føler du, at alle hans gaver og alle hans velsignelser samt alle dine rige oplevelser nu tilhører dig på en sådan måde, at du med sandhed kan sige: »Jeg er rig«?

Er du blevet mindre afhængig af ham, fordi han har velsignet dig så rigt?

Har du lyst til at sige: »Herre, Herre, har jeg ikke vidnet for dig – har jeg ikke fulgt dig med trofasthed – har jeg ikke tjent dig med troskab«?

Hvor og når Ordet om Kristus som korsfæstet lyder i Åndens kraft, er der som regel nogle få, der mærker, at nu fæster Herren sit øje på dem; nu melder evighedens alvor sig; nu åbnes deres øren, så de kan høre, hvad Ånden taler, og dermed tage imod det.

De er altid en minoritet. Måtte du og jeg få den store, store nåde at høre med i Herrens lille flok, dem, han tiltaler således: »Men – til jer, som hører mig – siger jeg...«!

Til sidst

Vi er inde i afslutningen på nådens tidsalder. Det gælder om at forstå, hvad vi må samle os om.

Aktivitet synes at være kristenhedens løsning på tidens mange kriser. Vi må »satse« på --- sådan proklameres der atter og atter – og så gælder det om at »satse« stort, vældig stort!

Man samler altså folk og folks opmærksomhed om opgaver af den ene eller anden art, og kristenheden er hæsblæsen-

de interesseret i at »satse« på »store opgaver«.

Dermed åbner man for forførelserne, medens man tror, at man tjener Herrens sag umiddelbart før hans komme.

Hvad med at gå ind i sit kammer og lukke døren bag sig (Esaj. 26,20)?

Hvad med at holde sig skjult en liden stund?

Hvad med at samle Herrens lille flok om Herren?

Hvad med at lytte?

Hvad med at blive »hin enkelte«, der personligt kender Hyrdens røst og følger ham?

Hvad med at være varsom med store ord (1. Sam. 2,3)?

Hvad med at være tro over lidet?

Hvad med at lade Herrens øje være fæstet på sig og vandre i lyset, *ligesom han* er i lyset (1. Johs. 1,7)?

Hvad med at stå lovløsheden imod og sige nej, kun nej til verdens ånd?

Alt, ubetinget alt beror på, om du og jeg har øren, der kan høre!

Herligt, at det vil Han i nåde skænke enhver, der beder ham derom!